

Mans Attaisnotājs jau tuvu

Jesajas 50:4-11

Šī trešā, tā sauktā Cietēja Kalpa dziesma, mums atkal atgādina patiesību, ka caur ciešanām nāk taisnības uzvara, jo Dievs stāv ar tiem, kuŗi netaisni cieš, lai vestu tos godībā. Pasaule, kuŗu Dievs radījis, un kuŗu Dievs glābj caur savu Dēlu Jēzu Kristu, ir pasaule, kuŗa stāv uz morālas kārtības pamatiem, kuŗus licis tās Radītājs. Beigu beigās Dieva taisnība pastāvēs! Taisnība atgūstama tikai tur, kur netaisnība tiek izbeigta. Tas var notikt, cilvēkiem nožēlojot savus grēkus un atgriežoties pie Dieva. Tas var notikt ar Dieva taisno tiesas spriedumu. Dievs saka, kā lasām šajā trešajā Kalpa dziesmā, ka tie, kuŗi kurina netaisnības un naida ugunis, ies paši bojā savos kurinātajos ugunsgrēkos. Tā trešā Kalpa dziesma beidzas ar vārdiem: “Redzi, jūs visi, kas iededzat uguni, kas tinaties ugunsgrēkos, staigājot savas uguns gaišumā – tie ugunsgrēki, ko aizdedzāt, tie jums tika no manas rokas, nu nīkstiet mokās!” (Jesajas 50:11).

I.

Trešā Kalpa dziesma sākās ar liecību, kuŗu jau esam sastapuši divās iepriekšējās dziesmās. Kalps tiek (1) Dieva vārda mācīts; (2) Kalps ir šī vārda apliecinātājs. Tā, pirmā Kalpa dziesmā, 42. nodaļā, lasām: “Es Viņam devu savu Garu, Viņš nesīs tautām tiesu!” (Jesajas 42:1b). Otrā Kalpa dziesmā, 49. nodaļā, lasām: “Viņš darījis manu muti par asu zobenu..” (Jesajas 49:2a). Un: “..es Tevi darīšu par gaismu tautām, lai mana glābšana sniegtos līdz zemes malai!” (Jesjas 49:6c). Šeit, trešajā dziesmā dzirdam Kalpu sakām: “Kungs Dievs man devis mācītu mēli, lai zinātu līdzēt nogurušam.” (Jesajas 50:4).

Vārdi ir spēcīgi! Ar vārdu Dievs radīja šo pasauli. Ar vārdu Dievs glābj šo pasauli. Vārdiem ir spēks! Vārdi ceļ un svētī. Bet arī pretēji, vārdi ir spēcīgi sagraut un noārdīt. Sātans dažkārt izliekas kā Gaismas eņģelis, lietojot vārdus, kuŗi sašķeļ un iznīcina. Vārds, kas ir Jēzus Kristus, tapa miesa, lai mājotu mūsu vidū.

Mums, tāpat kā Kalpam, tiek dots Dieva vārds, lai mēs to dotu tālāk. Kalps saka: “Kungs Dievs man devis mācītu mēli, lai zinātu līdzēt nogurušam” (Jesajas 50:4). Mums ir jamācās Dieva vārds, mums ir jāzin Dieva vārds. Mums ir jāzin, ko Bībele, Dieva vārds, māca. Mums to pašiem jālasa un jāpārbauda, vai tas, ko dzirdam, ir patiesība. Pazīstamie satistiķi *George Galop* un *Jim Castell* raksta: “Amerikāņi ciena Bībeli, bet pa lielākai daļai to nelasa. Un tadēļ, ka Bībeli nelasa, ir palikuši par Bībeles analfabetiem”. Šī statistika nav par neticīgiem, bet par tiem, kuŗi sevi apzīmē par kristiešiem.

Kalps runājot uz Dievu saka: “..ik rītu modina manas ausis, lai es kā mācekļis klausītos!” (Jesajas 50:4b). Tikai tad, ja pazīstam Dieva vārdu, varam to dalīt tālāk. Protams, pazīt nenozīmē tikai to zināt, bet gan pēc tā, ko zinām, dzīvot. Kalpam ir mācīta mēle: “..lai zinātu līdzēt nogurušam” (Jesajas 50:4a). Praviētis Miha māca, ka mēs rādam, ka pazīstam Dieva vārdu, ne ar neskaitāmiem upuriem, ko liekam uz altāra, bet: “..ko tas Kungs no tevis prasa – spriest taisnu tiesu, mīlēt žēlastību, staigāt ar Dievu” (Michas 6:8).

II.

Tie, kuŗi pazīst Dieva vārdu, arī zina, ka dievišķā uzvara, taisnības uzvara var nākt tikai tur, kur mēs esam gatavi ciest šī vārda dēļ. Tā Kalps saka: “Kungs Dievs atdarījis manas ausis – es nedumpoju un nenovēršos! Muguru es griežu sitējiem un vaigu - bārdas plēsējiem, savu vaigu es neslēpju no kauna un

spļāvieniem” (Jesajas 50:5-6). Tā lasām Marka evaņģelijā par Jēzu Kristu sinerdrīja priekšā: “Tad daži sāka Viņu apspļaudīt un aizklāja Viņam seju, un sita Viņam, sacīdami: Pravieta nu!” (Marka 14:65a). Šeit neiet runa par pagānu Romas imperijas valdniekiem, bet par jūdu tautas reliģiskajiem vadītājiem, kuriem piederēja arī zināmas tiesības valsts pārzināšanā. Tie domāja, ka kalpo Dievam, Jēzu notiesājot uz nāvi. Tā dziedam: “Jēzus gāja sāpju ceļu, arī mums ir jāiet tas!”

Bībeles komentārā “Interpretation”, kas iznāca neilgi pēc 2. Pasaules kara beigām, kad kara notikumi vēl bija svaigā atmiņā, komentējot šo rakstvietu par Cietēju Kalpu – Jesajas 50. nodaļā, autors citē no 1947. gadā izdotās grāmatas “To the Bitter End”. Šī grāmata runā par tiem vāciešiem, kuri drošsirdīgi nostājās pret nacistiem un Ādolfu Hitleru, un maksāja, šīs pretestības dēļ, ar savu dzīvību. Viņš raksta: “Neaizmirsīsim, ka, ilgi pirms pirmais ārzemnieks tika noslepkavots no SS slepkavām, simtiem tūkstošiem vāciešu ir miruši. Atstāsim vismaz viņiem, kuŗu pelni ir izkaisīti, viņu nelokamo ticību labākai pasaulei. Atstāsim viņiem viņu beidzamo izmisīgo cerību, vientuļā agonijā saucot, ka pasaule tiktu modināta no tās snaudas, un tā negaidītu līdz dārd Hitlera lielgabalu rūkoņa.” Mēs zinām, ka tas tā nenotika un pasaule ne tikai dzirdēja lielgabalu dārdus, bet daudzi gāja bojā no šiem lielgabaliem, jo neņēma vērā drošsirdīgos brīdinājumus.

Šie vācu patrioti vērsa savas sejas “kā kramu” pret Hitlera draudiem. Viens no tiem, ģenerālis, raksta savam dēlam no cietuma: “Līdz savam beidzamajam elpas vilcienam stāvēšu par taisnību, kas tika man no bērnības mācīta un kā karavīram disciplīnā piekopta. Nāktu kas nākdams, bīsimies tikai sava Dieva dusmību, kas pār mums nāks, ja nebūsim uzticīgi un

droširdīgi šai aicinājumā. Paliksim droši savā uzticībā Dievam.”

Tā Kalps saka: “Bet Dievs Kungs palīdz man, tadēļ es netieku kaunā.. ..Mans Attaisnotājs jau tuvu..” (Jesaja 50:7-8a). Mūsu, latviešu, tautā 2. Pasaules karā bija tādi paši pagrīdes cīnītāji, stāvēt pretī krievu-komunistu valdībai. Tos nemitīgi dzenāja KGB aģenti, pie kuriem piederēja Krievijas tagadējais prezidents Vladimirs Putins, maksājot bieži ar savu dzīvību. Kā dziedam: “Kas par patiesību kaŗo, ceļš tam ved pār Golgātu.”

23. Psalmā lasām pazīstamos vārdus: “pat ja es iešu pa nāves ielēju – ļauna nebīšos, jo tu esi ar mani, tavs zizlis un spieķis drošina mani” (Psalm 23:4-5). Neviens no mums nevēlas ciest sāpes, līdzcilvēku atstumšanu un nicināšanu. Pats Dieva Dēls Jēzus Kristus lūdza: “Tēvs, ja Tu gribi, ņem šo biķeri prom no manis” (Lūkas ev. 22:42). Neviens prātīgs un racionāls cilvēks nevēlās ciest sāpes un ciešanas, ja tas nav nepieciešami. Bet neskaitāmi cilvēki ir uzņēmušies šausmīgas ciešanas, lielas sāpes, lai aizstāvētu tos, kuŗus tie mīl un PATIESĪBAS, kuŗām tie tic. Lai aiztāvētu savas ģimenes locekļus, lai aizstāvētu savu tautu, lai aizstāvētu, kā citētais vācu ģenerālis, taisnīgu rīcību šajā pasaulē. Daudzi ir gājuši sāpju ceļu, jo nostājās Patiesības pusē, Jēzus Kristus pusē.

Domājot par cilvēku gatavību upurēt savu dzīvību, atteikties no visa, ko mīl, man nāk prātā filma, kuŗu nupat redzēju “Ali and Nino”, dibināta uz grāmatu ar tādu pašu virsrakstu. Šī filma un grāmata ir par diviem cilvēkiem no Ažerberžānas, viena kristiete, otrs musulmanis, kuŗi iemīlas un apprecas 1. Pasaules karā laikā. Aina, ko gribu minēt, ir filmas beigās, kur abi ar savu mazo meitiņu dodās ar vilcienu prom no Bakū pilsētas, kad tai uzbrūk Sarkanarmija. Kad vilciens piestājas

kādā stacijā, Ali tur sastop draugu, ar kuŗu iepriekŗ kopā cīņijies. Tas aicina Ali atkal pievienoties cīņai. Ali zina, ka tas noteikti nozīmēs droŗu navi. Bet viņa uzticība savai tautai ir spēcīgāka nekā mīlestība uz ģimeni. Jeb, labāk sakot, viņa uzticība tautai neatdalama no mīlestības uz ģimeni. Viņŗ atstāja sievu un meitiņu, lai pievienoties cīņai. Beidzamajā ainā, viņam mirstot uz kāda vilciena tilta no sarkanās armijas lodēm, viņa sieva, tālumā sēdot vilcienā, turot meitiņu rokās, skatās ārā pa vilciena logu.

Kristus mūs aicina, uzņemt uz sevīm krustu, satvert Dieva vārda patiesības zobenu un doties cīņā. Kā Kristus no velna tuksnesī, tā arī mēs tiekam kārdināti dzīvot ērtu un mierīgu dzīvi, saistīt ļauŗu izbrīnu, satvert pasaules varu. Kristus noraidīja katru velna kārdinājumu. Mēs kādreiz tos nenoraidām.

Kad kardināls prasa Martiņam Luteram, vai viņŗ domā, ka viņa aizstāvis, (valdnieks, kuŗam Luters uzticēja savu aizsardzību), riskētu savu valsti Lutera dēļ, Luters atbild: “To es nevēlos!” Kardināls tad viņam prasa: “Kur tad tu paliksi?” Luters atbild: “Zem klajām debesīm!”

Luters bija gatavs ciest un mirt savas pārliecības dēļ, sakot pazīstamos vārdus: “ŗeit es stāvu, es nevaru citādi!” Bez ŗādas Lutera gatavības mēs ŗogad nesvinētu Reformācijas 500 gadu jubileju. Kaut neviens cits mūs neuzņemt, mēs zinām, ka, būdami uzticīgi savam Kungam, paliksim tā Kunga namā vienumēr. Mums ir Aizstāvis, kuŗam droŗi varam uzticēties, kuŗŗ mūs nekads nepametīs.

Izŗķirŗānās ir tava un mana, vai paklausīt kārdinātāja, jeb Dieva balsij. Kristus Getzemanes darzā lūdza: “Aba, Tēvs, tev viss ir iespējams. Ņem ŗo biŗeri prom no manis! Tomēr nevis kā es gribu, bet kā tu” (Marka ev. 14:36).

III.

Psalmista vārdi: “pat ja es iešu pa nāves ēnas ieleju, ļauna nebīšos..” (Psalms 23:4a), nenožīmē, ka šajā dzīvē grūtības, sāpes, bēdas un ciešanas mūs neskars. Tā tas nav! To zinām, skatoties uz ticīgiem pāgātnē un ticīgo stāvokli pasaulē ap mums šodien. Tā tas nav, ka ļaunums mūs neskars! To zinām no mūsu personīgiem piedzīvojumiem. Bet ticībā zinām, ka: “..jo Tu (Dievs) esi ar mani..” (Psalms 23:4b). Dieva gana zizlis un aizsardzības spieķis sargā mūs. Dievs apgādā mūs, galdu klājot pat tad, kad ienaidnieki uzglūn, un mēs paliksim tā Kunga namā vienumēr.

Tā Cietējs Kalps saka šajā trešajā dziesmā: “Bet Kungs Dievs palīdz man, tādēļ es netieku kaunā.. Mans ATTAISNOTĀJS jau tuvu..!” (Jesaja 50: 7a, 8a). Tā lielais cietējs Ījabs izsaucas pa spīti savām sāpēm: “Es zinu, mans Glabejs dzīvs!” (Ījaba 19:25).

Apustulis Pāvils prasa: “Kas apsūdzēs Dieva izredzētos?— Dievs tos attaisno. Kas tos pazudinās? – Ir taču Kristus Jēzus, kas miris, vēl vairāk, kas augšāmcēlies, kas ir pie Dieva labās rokas un kas aizstāv arī mūs. Kas mūs šķirs no Kristus mīlestības?” (Pāvila vēst. romiešiem 8:33- 35a). Apziņa, ka Dievs ir mans Glābējs, mans Attaisnotājs, mans palīgs un sargs, dod mums, ticīgiem, spēku un drosmi pastāvēt, kad visi citi balsti lūst. Reiz nelaiķis, latviešu baptistu bīskaps Jānis Tervits, dalīja man līdz, ka drošā paļāvība uz Jēzu Kristu deva viņam spēku pastāvēt, kad neskaitāmas reizes tika izsaukts uz prātināšanu valsts pārvaldēs.

Pirmkārt, mūsu ticība, sakņota drošā paļāvībā uz tā Kunga sargāšanu; otrkārt, mūsu ticība, sakņota apziņā, ka tur, kur cilvēku meli kurina naida uguni, kurinātāji paši ies bojā savā aizdedzinātajā ugunsgrēkā. Kādu brīdi tie līksmosies savu

kurto liesmu spožumā; tie priecāsies par ļaužu ievērību un apbrīnu. Bet šīs liesmas viņus pašus aprīs. Ko cilvēks sēj to viņš arī pļaus.

Izšķiršanās ir tava un mana, vai paklausīt kārdinātāja balsij, jeb Dieva balsij. Kristus Getzemānes darzā lūdza, “Aba Tēvs, tev viss iespējams. Ņem šo biķeri prom no manis. Tomēr nevis kā es gribu, bet kā Tu” (Marka ev. 14:36).

Kur veidojās kultūra, kurā tiek sēti meli, kur dominējoši ir meli, kur vairs nav iespējams uzticēties nevienam, kurš runā, tur tiek sarautas pamata attiecības starp cilvēkiem. Kur tiek sēti meli, tur tiek sēts sabiedrības sabrukums. Tā pravietis Jeremija, runādams uz jūdu tautu, saka:

“Pravieši pravieto melus, priesteri valda, kā tīk, un manai tautai tas tīk! Ko darīsiet, kad nāks gals?” (Jeremijas 5:31).

“Redzi, Es esmu pret tiem, kuŗi pravieto melu sapņus – kas tos stāsta un aizviļ manu tautu ar saviem meliem un bezkaunīgu muldēšanu! Es tos nesūtīju un tiem nepavēlēju, šai tautai tie nelīdz nenieka, saka Kungs” (Jeremija 23:32).

Jēzus saka ka velns ir melis un melu tēvs (Jāņa ev. 8:44).

Pasaule sadalās pamatā divās grupās, tie, kuŗi runā patiesību, un tie, kuŗi runā melus. Jēzus saka par sevi: “ES ESMU ceļš, PATIESĪBA un dzīvība..” (Jāņa ev. 14:6a). Patiesība nav aizstāvama ar meliem. Tie, kuŗi iedomājās, ka ir iespējams iznīcināt pretņiekus tos apmelojot, galu galā iznīcinās sevi pašus, jo tie radīs stāvokli, kad neviens tiem vairs neticēs, arī kad tie runās patiesību. Protams, būs vienumēr atminēties apustuļa vārdus: “Apliecinādami patiesību mīlestībā..” (Pāvila vēst. efeziešiem 4:15a). Patiesības mērķis nav otru iznīcināt, bet otru pacelt un svētīt. Tie, kuŗi noraida patiesību, nes paši sev postu.

***

Šī trešā Kalpa dziesma, kā iepriekšējās divas un sevišķi ceturtnā Kalpa dziesma, norāda uz Jēzu Kristu. Kalps nedara neko no sevis. Dievs vienumēr stāv ar viņu un viņu uztur. Kalps saka: “Mans Attaisnotājs jau tuvu.. .. kuŗš stās man tiesā pretī, lai nāk!” (Jesajas 50:8). Dievs ir licis savu vārdu uz Viņa lūpām. Kalps, pakļaudams sevi pilnīgi Dieva gribai, staigā sāpju ceļu, griezdams muguru sitējiem un vaigu bārdas plēsējiem un splāvējiem. Viņa uzvara ir droša! Tie, kas noraida Viņu, kurinot naidu un klāstot melus, tie paši ies bojā savās kurinātās liesmās.

Jēzus Kristus, kuŗā liecība par Cieteja Kalpu sasniedz savu pilnību, aicina mani un tevi staigāt kalpošanas ceļu. Tā dziedam: “Ja tu Kristum sekot vēlies, būt ar Viņu godībā, Šaurs un ērkšķains ceļš tev jaiet, Pestītājs ko staigāja. Sevi pašu aizliedzot, mīlestībā KALPOJOT!” (Viktora Baštika vārdi)